

Commemoració del vintè aniversari del programa *135 escons*
(Palau del Parlament, 20 de juny de 2006)

El president

Molt bona tarda. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors, com a president del Parlament de Catalunya, em plau donar-los la benvinguda i acollir aquest acte que fem avui de commemoració del vintè aniversari de l'inici de l'emissió pel circuit català de Televisió Espanyola del programa *135 escons*.

Té la paraula, en primer lloc, el director de Televisió Espanyola a Catalunya, el senyor Joan Tàpia.

El Sr. Joan Tàpia (director de Televisió Espanyola a Catalunya)

Senyor president del Parlament, membres de la taula, senyores i senyors diputats, senyor president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, les meves paraules han de ser d'agraïment, perquè el Parlament de Catalunya ens rep avui per celebrar una cosa que per a Televisió Espanyola a Catalunya és important, que és el vintè aniversari d'un programa dedicat precisament a la vida parlamentària.

Estem en uns moments políticament intensos a Catalunya, i també a Espanya, la veritat, i veiem que tot el que sigui apropar el que fan les institucions polítiques i el que fa el Parlament de Catalunya a la ciutadania és molt important. No tot està guanyat, en aquest sentit, ni molt menys; ho hem vist aquests dies.

Em sembla important que avui puguem celebrar aquests vint anys, que en realitat en són vint-i-cinc, perquè la veritat és que el programa *135 escons* es va crear fa vint anys, la primavera del 86, però abans n'hi havia hagut un altre

que es deia *Parlament*, que va tenir una petita interrupció, per aquestes coses que passen a Televisió Espanyola que coneixeu perfectament, que sempre hi ha petites interrupcions. Esperem sempre que siguin petites, però es va interrompre un any, i aleshores el programa *Parlament* va passar a dir-se *135 escons* l'any 86.

Aleshores, aquesta tasca des de fa molts anys –el primer director és aquí, l'Antoni Rodríguez, i em penso que va ser l'any 81 que ell va ser director d'aquest programa, després n'hi ha hagut altres molt coneguts, periodistes que han fet coses molt diferents en el periodisme català i que no els vull citar per no deixar-me'n cap, però, per exemple, l'Antoni Esteve, o l'actual, en Lluís Falgàs– forma part d'una activitat de Televisió Espanyola a Catalunya, que vol produir programes de televisió per a tot Espanya en castellà, ho ha fet sempre –la veritat és que en aquest moment el primer programa de Televisió Espanyola a La 1 es fa a Sant Cugat, és un programa d'entreteniment que es diu *Mira quién baila*, i el primer programa de La 2, per audiència, em refereixo, es fa també a Sant Cugat, que és *Saber y ganar*; fa una gran quantitat de producció de programes d'esports per a tot Espanya; fa pràcticament l'única producció infantil que es fa a Televisió Espanyola, que és la dels *Lunnis*, que dona molta feina a molta gent, i té la desconexió en català, de la qual forma part aquest programa i en la qual ja hi ha programes de tota la vida, com programes culturals, com *Continuarà*, programes més nous, com *Nous catalans* i *Senyores i senyors*, o els informatius, l'informatiu del migdia i de la nit.

La nostra voluntat seria continuar fent això, la voluntat del Parlament de Catalunya també, perquè hi ha una resolució unànime de tots els grups parlamentaris que diu això, i esperem que la voluntat dels treballadors i directius de Televisió Espanyola a Catalunya i del Parlament de Catalunya tinguin algun ressò a la capital i puguem continuar fent aquestes coses.

Però, en fi, avui és un dia important per a nosaltres, perquè fem els vint anys de *135 escons*, que en realitat són vint-i-cinc anys des que Televisió Espanyola

cobreix el Parlament de Catalunya amb un programa setmanal –el primer es va fer, si no ho recordo malament, l'octubre del 81, quan el Parlament de Catalunya era encara, diguem-ne, menor d'edat, no havia arribat ni a l'equador d'una legislatura–, i esperem continuar fent aquestes activitats.

Però jo crec que el que fa el programa és conegut, i en Lluís Falgàs, que és l'actual director, els dirà una mica quina és la intenció d'aquest programa per als pròxims mesos. Lluís?

El Sr. Lluís Falgàs (director del programa *135 escons*)

Bé, moltes gràcies. En primer lloc, vull donar les gràcies a tots els que heu vingut; també, i sobretot, a l'equip que fa possible aquest programa cada dissabte, i a tots els exdirectors i a tota la gent que hi ha participat i que hi participa, i, sobretot, com no, als Serveis Informatius i al seu director, Josep Vilar, que ens ha donat la confiança perquè portem aquest programa endavant.

El programa no pretén altra cosa que fer pedagogia cada setmana del que passa al Parlament de Catalunya. Això moltes vegades no és fàcil. La informació política és difícil d'explicar, i és molt difícil d'explicar, a més, per televisió, però ho intentem mitjançant els parlamentaris –que si m'ho permeteu dir són els actors principals del programa– i també amb una mena de cosa que jo anomeno molt interiorment l'«escó 136», que és el públic. Aleshores, l'escó 136 m'ajuda molt i ajuda molt tot l'equip a veure moltes vegades lleis que serien molt complicades d'explicar, ja que preguntar al ciutadà què en pensa ens ajuda a fer-ne pedagogia. I aquest és una mica l'objectiu: fer-ne pedagogia.

Vull agrair molt al centre de Televisió Espanyola a Catalunya que hagi intentat mantenir sempre aquest programa viu, de servei únic i exclusivament públic, perquè no volem i no pretenem altra cosa que fer un servei públic, explicar què fa el Parlament de Catalunya. I, a la vegada –també vull dir-ho–, vull agrair molt als diputats i al Parlament de Catalunya les facilitats que ens donen.

També vull dir-vos que, curiosament, malgrat totes les relacions que hi ha –de vegades bones, de vegades dolentes– entre periodistes i polítics, ens sentim poc pressionats pel Parlament de Catalunya a l'hora de fer aquest programa, i això és molt d'agrair, perquè ens dóna un marge i ens dóna una llibertat per poder explicar les coses tal com creiem que la nostra audiència, el telespectador, les pot escoltar.

També vull dir-vos que intentarem tirar endavant aquest projecte. A mi, personalment, m'agradaria molt poder continuar molts anys fent de director d'aquest programa, i també m'agradaria no ser-ne l'últim director. Per tant, molts anys de vida per al *135 escons*, que és un programa del Parlament de Catalunya, de Televisió Espanyola i dels Serveis Informatius. És un programa de tots.

A mi, m'ha tocat aquests últims cinc anys de programa agafar-ne el testimoni i portar-lo cada dissabte tant com podem..., nosaltres, el nostre equip, les nostres càmeres, els nostres tècnics, i no els anomeno, perquè són molts i bons professionals..., que intentem captar moltes vegades allò que en els informatius no hi cap, tampoc, de vegades, perquè hi ha coses que en aquests moments, tal com està el panorama televisiu, no hi caben, i, en canvi, el nostre programa ens permet, amb una audiència més qualificada, més especialitzada, poder fer entendre coses que en els informatius generalistes no hi caben.

Moltes gràcies, i també gràcies a tots els companys que fan programes similars al *135 escons* –alguns els he vist en aquesta sala. A nosaltres el fet de ser degans només ens obliga a fer-ho cada dia millor, ja que avui fa vint anys que estem en antena mantenint aquest programa del Parlament que es diu *135 escons*.

Moltes gràcies a tots.

(Aplaudiments.)

El president

Per cloure aquest acte voldria felicitar tot l'equip, tots els equips que fan i que han fet possible que durant aquests vint anys el programa 135 escons hagi arribat a totes les llars catalanes.

I voldria expressar-los el meu reconeixement pel rigor que han demostrat en la feina diària i pel treball fet amb vocació de servei públic, uns principis que, a més a més, coincideixen, com bé saben, amb els d'aquesta institució, amb els d'aquesta casa.

Entre altres, un dels nostres objectius com a institució és justament el de fomentar la formació ciutadana, especialment en l'àmbit de la política, és a dir, obrir les portes a la societat i aconseguir acostar-nos a la realitat del país. En el fons, es tracta d'un exercici de salut democràtica.

Una ciutadania amb més coneixements i més ben informada té més esperit crític i capacitat de decidir. Ara bé, subratllo que cal, que ens cal, una societat ben informada. I és que la informació pot acabar derivant en desinformació si el contingut és excessiu, esbiaixat, tendenciós, poc rigorós. Quan s'arriba a aquest punt es confon part de la ciutadania, que no és capaç d'entendre el missatge, i, al final, pot ser que en prescindeixi.

Acabem de tancar un procés històric per al nostre país amb la celebració del referèndum del nou Estatut de Catalunya. El «sí» ha guanyat amb claredat: tenim un nou estatut ratificat per la societat catalana, un estatut que ja és nostre, que ja és de totes i tots els catalans, i això ningú, absolutament ningú, no ho pot posar en dubte.

Però, com ja vaig apuntar abans de la consulta, considero necessari parar atenció en el percentatge de participació. Potser ara que el text ja ha estat ratificat és un bon moment perquè tots els partits polítics, sense excepció, analitzem, analitzin, quin tipus de missatge hem fet arribar als ciutadans. Segurament, hi ha algun element que podem millorar.

Ens trobem en un moment polític complex per intentar canviar, però és necessari si no volem girar-nos d'esquena al ciutadà definitivament. I per retornar a la pedagogia i a l'explicació serena vostès, els periodistes, tenen un paper essencial.

Es tracta d'una feina tan fàcil, o tan difícil, segons com es miri, com la que ha dut a terme al llarg d'aquests vint anys el programa *135 escons*: fomentar l'explicació pausada, l'exemple, l'argumentació, l'anècdota.

Vostès tenen l'oportunitat d'explicar als ciutadans i les ciutadanes què hi passa, al nostre país; què fan les institucions que ells escullen, precisament; quines lleis i quines accions poden modificar la seva vida, i, per tant, quines d'aquestes lleis poden acabar millorant la seva qualitat de vida.

Històricament, existia en el context dels parlaments, en les Corts, una figura, que era la del cronista parlamentari, de vegades periodista, de vegades literat famós. Hi ha cròniques absolutament sucoses, de molts moments de la història parlamentària, tant de Catalunya com de l'Estat espanyol. Segurament també eren moments en què el millor parlamentari o la millor parlamentària – normalment era el millor parlamentari, en aquella època, perquè poques dones hi havia – era el millor orador, el qui parlava més bé, el qui s'expressava sense papers i el qui tenia l'ànim més encès, fins i tot, en determinats moments.

I és evident que els temps canvien, i el parlamentarisme també ha canviat, i la manera d'explicar què es fa al Parlament també. Avui segurament el millor diputat o la millor diputada –per sort això sí que s'ha corregit– no és només el qui millor parla, el qui millor s'expressa o el qui surt amb menys papers. Justament és el contrari: segurament és el qui té més informació, més bona informació, el qui la sap utilitzar millor i la sap comunicar més bé.

Doncs bé, d'alguna manera, el cronista parlamentari també ha canviat. I en aquest sentit és evident que el seu programa, *135 escons*, no deixa de representar aquesta adaptació, una bona adaptació al mitjà televisiu, i, per tant, en la seva evolució han sabut integrar aquest canvi.

El país, aquest país, necessita uns mitjans de comunicació amb vocació de servei públic i uns professionals preparats i motivats. I en aquest punt m'aturo, i ho faig amb tota la consciència: l'amenaça de tancament de Ràdio 4 i de Televisió Espanyola a Catalunya va justament en la línia contrària.

Ho he dit i ho repeteixo avui: Catalunya, la seva cultura, la seva llengua, no es poden permetre de cap de les maneres perdre quota i pes específic en el mapa audiovisual del país. En aquest sentit, reitero el suport del Parlament a tota la plantilla de treballadors i reclamo de nou un esforç de sensibilitat a qui correspongui perquè, d'alguna manera, no es plantegi ja més el tancament. Abans el director parlava d'interrupcions breus. Doncs ni breus ni llargues. Prou interrupcions.

Acabo, ara sí definitivament. Moltes felicitats de nou per la feina, per la bona feina que vostès han fet durant vint anys. Gràcies a vostès molts de nosaltres hem arribat a les llars dels ciutadans i les ciutadanes, ens hem pogut colar al seu menjador a l'hora de dinar o a l'hora de sopar, depenent del moment, i amb això ens hem fet més propers, que en la política que avui hem de ser capaços de fer tots plegats és molt important. Moltes gràcies, doncs, per la bona feina feta i molt de coratge per als temps que s'aproximen.

Sort i gràcies.

(Aplaudiments.)